

**RAJOY, DE FET, EL QUE VA
FER VA SER EQUIPARAR
ESCÒCIA AMB CATALUNYA**

Jordi Badia

Periodista

A roda d'Escòcia

Els representants del govern espanyol s'han afartat de dir que el cas d'Escòcia no té res a veure amb el de Catalunya. El seu interès a separar els dos processos de transició nacional és clar, perquè, en la mesura que siguin comparables, la seva posició de no permetre un referèndum a Catalunya els presentarà davant del món com un règim difícil d'homologar en termes de democràcia occidental. Probablement, les diferències entre els casos d'Escòcia i Catalunya siguin tantes com les semblances. Ara, ambdós processos s'assemblen i es diferencien en el que és més essencial: són dues nacions antigues que volen decidir el seu futur polític de manera democràtica i mentre l'una ho podrà fer, a l'altra, ara per ara, li ho impeixen.

PER AIXÒ VAN SER TAN NOTÒRIES les declaracions del president del govern espanyol, Mariano Rajoy, en què, per fer por a Catalunya, va advertir Escòcia que, en cas d'independència, es quedaria fora de la Unió Europea (UE). Ho va dir d'aquella manera tan castissa i tan ridícula alhora, si és que no són capteniments sinònims, en què reconeixia que no s'havia llegit el llibre blanc escocès de camí cap a la independència, ni falta que li feia per expressar-ne una opinió. Al primer ministre escocès (ni el càrrec li va encertar Rajoy), Alex Salmond, i als diputats escocesos, tant als partidaris del "sí", com als del "no", els va ser fàcil fotre's en seu parlamentària del president espanyol. La relliscada –des del punt de vista espanyolista, s'entén– no només rau en la literalitat de les declaracions i la fatxa autoritària de què va fer gala, com si la pertinença d'una futura Escòcia independent a la UE depengués d'ell en exclusiva (hi ha un màxima comunitària que diu que la UE no veta qui vol, sinó qui pot) i Londres no hi tingués res a dir. Perquè el que, de fet, va fer va ser equiparar Escòcia amb Catalunya i, per tant, legitimar-ne les aspiracions referendàries i, millor encara, va comparar el tarannà democràtic de la Gran Bretanya amb el d'Espanya. I en aquest punt, el diagnòstic és ben unànime.

JAUME BATLLE

EL CONTEXT ÉS FAVORABLE als interessos catalans. El que en diuen la marca Espanya no gaudeix de prestigi, precisament. No cal enumerar-ne les causes. També la internacionalització del procés català és un fet, tot i que mai ho serà suficientment. Just el dia que Rajoy deia allò d'Escòcia, el *Financial Times* apuntava que el procés escocès era una esperança per a Catalunya i, aquesta setmana, *The Wall Street Journal* ha fet un reportatge sobre

Perquè la fermesa i la unitat són imprescindibles, però sent tossuts només no n'hi haurà prou si no tenim aval internacional

l'Espanya que està revisant el llegat de Franco. Deu n'hi do la llufa! La qüestió catalana monopolitza el debat polític a Catalunya i a Espanya i, cada vegada més, se'n fan ressò els mitjans internacionals i dirigents europeus s'hi pronuncien. Tant se val el sentit en què ho fan, perquè cada cas és una dependència; el que és significatiu que en parlin. A més, vull creure que les pressions diplomàtiques i comercials que fa Madrid i que a curt termini els surten bé, a la llarga se'ls giraran en contra, perquè en mostren el llautó més autèntic. Per això, em sembla tan decisiu posar-nos a roda d'Escòcia. Això vol dir fixar una data i una pregunta per al referèndum, que ha de ser clara i de resposta inequívoca, no només perquè els catalans sapiguem què votem i què hem decidit quan ho hàgim fet, sinó perquè ho sàpiga tot el món també. Perquè la fermesa i la unitat són imprescindibles, però sent tossuts només no n'hi haurà prou si no tenim aval internacional.